

JÁSZ ATTILA

Fölösleges hírnév

(részletek)

JÁSZ ATTILA (1966) Tata

„...a lelkeknek minden saját tettükről le kell mondaniuk,
hogy Isten működni tudjon bennük”
(Faustyna Kowalska)

LEONARDO vagy, ha megtalálsz a hajtógépben és az emberi izomrendszerben a közös nevezőt, és így látod a világot, minden esetleges, nem fejezel be semmit, soha.

KIENGESZTELŐDNI muszáj, megtalálni a helyet a másikon, ahol otthon vagyunk, lehetünk, mert nincs idő megsértődni, bármi legyen is az ok, csak azok a levelek hullanak, amelyeknek itt az ideje, pedig hűvös van reggel, de azért süt a nap, ősz van megint, színesebbek már levelek a fákon és a frissen nyírt, vizes fűvön is szétszórva.

FRÖCCS, mivel álmatlanul forgolódom mostanában, így anyám újra tud jelezni a mozgásérzékelővel, vagyis föl-le kapcsol a lámpa az ablak alatt, pedig nincs ott senki, innen tudom biztosan, hogy ő az, így szokott jelezni, vigyázzak magamra, azt üzeni, azt hiszem, ezért mostanában inkább csak fröccsöt iszom esténként.

TUDTAD, HOGY az óceán alján is vannak utcák, és formás, bár kissé algás és moszatos kandeláberek világítják be (ki?, meg?) az óceán legmélyét?, ha álmodban eltévedsz, legalább sejtssz, merre jársz, ne kelljen sötétben tapogatóznod.

BENNEM IS VAKÍT az éjszaka olykor, egészen reggelig, aztán nyílik meg a szakadék, ha akkor és ott belépsz, légy óvatos azért, és főként nyugodt, mert minden lehet ima az adott pillanatban, ha alszol, ha eszel, ha.

AZ ESETEK VÖLGYÉBEN vallástalanul is hisznek istenben, mindegyikben, és abban az egyben is, meg abban, aki nincsen, így nagyon meggondolják, mikor beszélnek, az is inkább ima, hallgatnak hosszan, a megérzéseikre, és bármilyen kínos, szeretet van a szívükben, de hogy lehet odajutni?

AZ ESETEK VÖLGYÉBEN inkább alázatos vagyok, olykor persze, nem mindig vagyok figyelmes, azzal mentegetem magam, hogy ilyenkor egészen emberi lénynek látszom, már ha jól csinálom természetesen.

INDIÁN TOLLAK az angyalok szárnyain, így utazunk haza végül, mindegy, ki mit mondjon könyveiben, hisz úgyszólván könnyeiben mutatkozik meg az ember, persze, ha akkor is tud mosolyogni, akkor mindegy, hogy indián vagy vagy angyal.

AHOGY eszik, a kenyérért nyúl, a mozdulat, a lassúság, megsodor egy cigit, vár, rágyújt, lefekszik egy árnyas fa tövébe, és alszik egy órát ebéd után, gyümölcsöt szed a fáról, nem siet, az idő pontosan múlik, beszél, hallgat.

EGY ÁLOM LAKIK bennem, hogy költő vagyok, homlokom ragyog, belenövök lassan a szerepbe, mire nem leszek az, már egészen jól játszom majd, de nem lehetséges-e, hogy a félelem miatt öregszünk?, a félelemtől, hogy megöregszünk, hogy máris megöregedtünk, észrevétlen és váratlanul, és talán számunkra láthatatlanul.

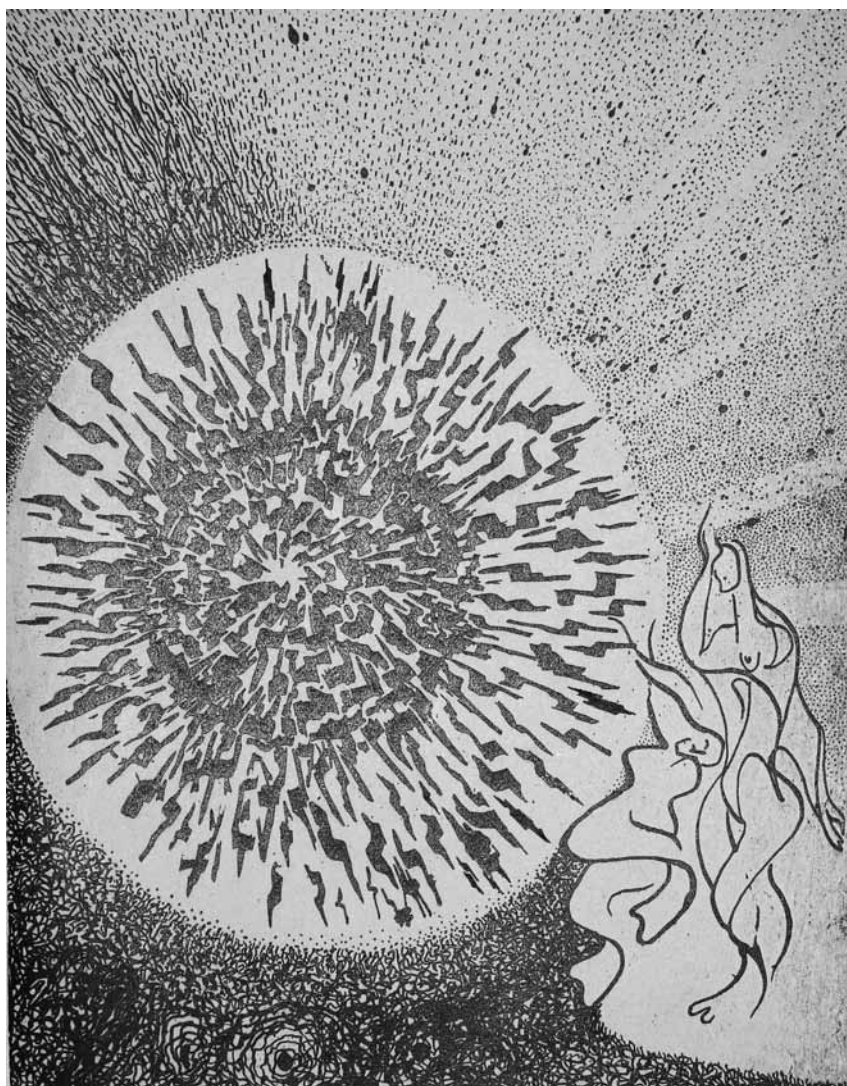
A KERTKAPUN TÚL innen is van egy táj, ott nyílik ki, hogy érezd a közelség távlatait, a kertkapun túl is nyílik egy táj, egy másik lehetőség, ami másként hív magához üres lapjaival, de nem kapkodok, én magam vagyok a mű, azt hiszem, ma például négy csillagnyira ébredtem a halálomtól, egy harmatos mezőn, az ágyamban.

MÁRCIUS 1., ilyenkor a fénymunkások megkezdhetik lassan végrehajtani a feladatukat, így én is behangolom a saját csatornámat, nézem, mi látszik a végén: 2048, mondjuk, de valaki majd ellenőrizze le, jól kódoltam-e az életemet.

MANÓCSONTOKAT SZÓROK a tisztított vízbe, megtisztulást várok tőle, süt a nap, majd teliholdkor megiszom, most úgyis böjt időszak van, felhőszigetek az égbolton, semmi sem köti őket a manócsontokhoz, hadd lebegjenek csak gazdátlanul szavaink.

IDŐCSAPDA, vagyis nincs időnk semmire, az elvesz(t)ett időnkét kéne visszakérni valakitől, hadd lehessünk újra varázslók, mint gyerekkorunkban, pedig akkor nem is tudtunk róla, de ha kellett, simán átpakoltuk a hegyeket a síkságra, oda és vissza.

TÁVOLSÁG, a hold nem fél saját ragyogásától, nem nevetséges és nem utasít el senkit, ne korlátozd hát magad, nyúlj fel érte bátran, nincs is messze, épp eléred még, és kölcsönözz tőle egy kis fényt hajnalig, aztán úgyis felkapcsolod majd a lámpát.

GOSZTOLA GÁBOR, Tűztánc, 1965